

٠١٤٢٠٢٠٤٨٠

تقرير صحفي عن مسرح الحكواتي

صحفي بعنوان قصاصة من جريدة "هآرتس" العبرية، تحتوي على تقرير
مسرح فلسطيني"، يتحدث عن مسرح الحكواتي."

תיאטרון פלשתינאי

יומן תיאטרון
מאת ליכאל הנדלר

מ, מהג'וב, מהג'וב, שם נסתחמה ההצגה בהתרחס פליטות חריסה, שקראה לקהל הערבי לצאת מארון המים לפני שיהיה מאוחר מדי. כאן מסתבך נסור בעלילה כמעט מבלי משים, בתערוכת של המים ומתמסס.

קשה להעריך את הטקסט מבלי לדבר ערבית, אך מן ההסברים והצפה מתקבל הרושם, שיש לי להקת תפאורנים ויוצרי סיטואציות חזרוים שוב ושוב על הסיטואציה הבסיסית של כפר ערבי תחת כור כוש. מה שהסר הוא הטקסט עצמו, שיהיה בעל ערך בפני עצמו, ושאף אפשר יהיה לסכמו בכמה משפטי פסחא בתורגומים. אבל התיאטרון הזה אינו פונה לרמת הביקורת הספרותית, והו בראש ובראשונה תיאטרון בידורי, המספר סיפור עם מוסר השכל ומרמז את הסיפור במאות טריקים וגנאים — מועללים יותר ומועללים פחות. כעופה אחת מיטלטל שוב ושוב מהרגשת חוסר הסובלנות כלפי הנאבייות אל התהי פעילות מן ההחכום המקופל בנאי ביות הזאת. סיפורו של נסור מסי תיים אמנם במותו ובהתחלתו לחיים עליידי סבו המסתורי, אבל גם סיפוריה של שחראדה מסתיימים בכך, והלא בתוך סיפור המסגרת סוף סיפוריה מידושו מותה. או שמא מתחילת הסיפור הזה בליה תאחרון, היללה בו החליט השולטן שלא להתיי את ראשה? האם אנו והפלסטינים קרובים כבר ללילה תאחרון הזה? מספר העופים בתר אסרן נווה עזק לא מעודר גישה כה אוטומטית. ההצגה נמשכת קרוב לשלוש שעות, הלהקה אינה מן מהרת, היא לוקחת את הזמן בי קלות, מוטה מן הסיפור המרכזי לכמה סיפורים צדדיים, מקדישה זמן לקטעי מוסיקה; משקיעה הרבה תשומת לב לסקציות קטני חשיבות. אולי זה גם ההבדל במבטאליות בינינו כקהל לבין הפלסטינים; להם זה נראה טבעי, כחלק ממסורת הסיפורים שאינם נמורים. אנתנו מחפשים את התכלית. כל איש תיאטרון ישראלי היה מראה לבמאי אבו סאלם היכן אפשר לקצר בשעת ולהפוך את המסר לתד ולברור יותר. הקהל הישראלי, לעומת זאת, נוטה להישב בהספקה וללכת הן ביתא אחרי ש,הסס את הפלסטיני, הפלסטיני הו של הקהל הפלסטיני, שלמענו נעשוה והצגה. גורמת לי לחשוב שגם אחרי שאנחנו נעלים מכאן, הפלסטינים עוד יהיו, לקהל הישראלי יש בקושי פכלנות כל לילה אחד. לזורך האכבנים יש סב לנת של 1000 לילות. והו נושא סוב, "ליושן עליו".

את הגיון ממנורת הקסמים, נכבש המקום על ידי גידי, מושל צבאי מודרני, התוסף את מנורת הקסמים מידי הנער. לא צריך להיות צופה חכם במיוחד כדי לגלות מי מסי תתר במיפור הזה מאחורי דמותו של המושל, מה שהטריד את מני חתי היתה משמעות מנורת הקסמים, האם היתה כאן באיזור מנורת קסמים שהביכוש גול? או אולי, כל שהצלחנו לעשות אחרי הכיבוש במלחמת ששת הימים הוא לשחרר שד מתוך קבוק?

המושל הצבאי שבהצגה הוא, כמובן, מושל נאור. אילו היה ה דבר תלוי בו הוא היה מעדיף להתמסר למוסיקה. ואכן, בחור עבודתו ניצב פסנתר. מצדו השני של סס המושל ניצבים אופניים, ומעליהם כרוה צבעונית באותיות לועזיות — "שלוסי", חייל מופקד לרכב על אופניים אלה, וכשהוא מתרשל מכריח אותו הגיון להמשיך במלאכתו העקרה.

תחת חדרו של המושל מתנהלים חיי הכפר, כשהנער נסור עם חברתו זיינב משחקים באבנים, וס סביבם עומרים טיפוסים כפריים, השואבים בחלקם ממסורת קרובה ורחיקה ובחלקם מעולם התיאטרון המטורף של סאבארי. כך תוצה את הבמה שוב ושוב גוגש עבדים ה מושך אחריו תבל ארץ. רק כשהוא יורד מצידה האחד של הבמה, בן השאירו אחריו תבל מותה, תוצה את הבמה עבד שהחבל ברוך על צווארו. זמן קצר אחר כך חוזר העבד לבדו, כשהחבל מקופל ב ידיו.

בהצגת התיאטרון, אל האקאואתי יש שפע של דמיון. הרבה רעיונות של תפאורה כאילו נאביית סבור צעים בדרך מתחכמת למדי. דרך המשחק רחבת התנועה, הלקוחה כאילו מהצגות ילדים, מעורבת בבדיחות דקות יותר. כך חוזר התיגיל של גוגש העבדים והעבד הקטוריים בחבל מספר פעמים ב וריאציות טונות, עד שלבסוף עובר העבד עצמו כשהוא מושך חבל, נעלים בעד הבמה כשהוא משאיר את החבל מתוח, ואחרי זמן לא קצר נמשך באותו החבל הארוך אותו העבד עצמו, בצווארו. האם יש כאן מודעות עצמית ברמה גבוהה כל כך הרוג? את המדוי כאים השולטים במדוכאים? בתי אסרן פלויטי והו אחד המופעים העדניים יותר, יש בו סמלים גסים מאוד מצד אחד, לעומת והירות הבעה רבה מאוד מצד שני, סב חנינה של העלילה הרי נסור מוצא את מותו בקרב נגד המושל. סב חנית האופיון, הרי ש, 1000 הלילות של זורך האכבנים והירה עוד יותר

שבוע האמנות הפלסטינית לא היה לשלאנו בנווה עזק, בהצגת 1000 הלילות של זורך האכבנים, בביוצי להקת, אל האקאואתי, ביום ד, נכחו כ-100 איש. חלקם היו דוברי ערבית. למתיימעת ה ישראליים, שהרגישו סוף סוף מה זה להיות מיעוט לא-בדיוק רצוי, חולקו דפי הסבר בעברית, ובהם תקציר הסצנות השונות והרגום משפטי המסחה.

צוות כלווייה של האכבנים, הסתובב בחצר וראיין את הבאים להצגה. תיאטרון פלסטיני זה הו פיע כבר בפסטיבאלים ברחבי אי רופא. עבור הבמאי, פרנסיהא אבר סאלם, אין דבר טבעי מלהופיע בנאכסי או בלונדון. את ההצגה הבינו בסיועו של גיום סאבארי, איש, תיאטרון ההרפס הקסום, אבל ההופעה בתל אביב היא כמעט מיוחד במינו. כל כך לא שגרת עד שטלוויזיה אמריקאית מתעניינת בו.

בכניסה מחלקים כרווים המדברים בעד הקמת מדינה פלסטינית לצד ישראל. הניסוח והדי להפלא. ה דבר מעורר לא מעט דהורוים על מידת הצלחת שבוע האמנות כי אקט של הסברה. הבאים משוכנעים מטיאל. היה הרבה יותר מעניין לנסות ולהתחם בכניסה על כרווים של התחיה.

בפואטיקה של התיאטרון, אל ה אקאואתי, הצופה הישראלייתחדי הוא בחוקת צופה המים. ההצגה אינה מיועדת לו. בדומה ל,מהג'וב, מהג'וב, כך גם 1000 הלילות של זורך האכבנים פונה לקהל פלס תיני. אין בהצגה משהו שיגרה את הצופה הישראלי למחשבה. אולי לגבי הצופה הפלסטיני יש כאן תריגילים במודעות עצמית.

בראש ובראשונה יש כאן סיפור מסגרת, שחראדה מספרת לשולטן את הסיפור על אלדיו ומנורת ה קסמים — כדי למנוע ממנו לכוות את ראשה. כל עוד הספר — תי ותר בחיים. אלדיו בסיפור שלה הוא הנער בו היא נסור, הערובת מרתקת של ציאיילי צ'אפלין ו הרופ מרקס, בגילומה של עדנאן טראבשי, השחקן הבולט בלהקה. הוא זריו ובעל עיניים מביעות תמיכה מתעטת בעד ערמוניות משודשעות, מתחלת ומסוחדת בעת ובעונה אחת.

ברגע בו פעלית נסור להעלות

